

Trocha nostalgie v závěru roku 2017

(delší verze článku z časopisu Kompost 12/2012)

Od začátku roku 2016 už neuveřejňujeme v Kompostu medailonky regionálních osobností a skoro vůbec nepřipomínáme různá výročí, ale to neznamená, že bychom se jimi v naší knihovnické práci nezabývali. Budete-li se chtít dovědět něco víc (třeba o světoznámé autorce Astrid Lindgrenové nebo o našem rodákovi Josefu Skupovi, který jako první proslavil po celém světě české loutkářské umění a který také měl letos kulatá výročí hned dvě), stačí přijít na některé ze "Zastavení v čase", na výlet, na schůzku Ledňáčků nebo i jen tak do půjčovny.

Výročí a jiné události zmiňujeme také například při některých Vícehlasech. Nebo se sem tam objeví nějaký nový článek na webových stránkách ZO ČSOP v sekci "[K časopisu Kompost \(a co v něm nebylo\)](#)".

Tu a tam pořádáme k některému jubileu i speciální akci, ať už na pobočce, nebo v hlavní knihovně. Příkladem může být beseda k šedesátinám ABC - nejslavnějšího českého časopisu pro děti. 9. 10. jsme si popovídali s jeho spoluzakladatelem a dlouholetým šéfredaktorem panem Vlastislavem Tomanem a s šéfredaktorem současným, panem Zdeňkem Ležákem. Bylo to moc pěkné setkání a hodně se mluvilo i o ochraně přírody, protože tohle téma je v Ábíčku jedním z hlavních.

Jiný příklad: v pátek 10. 11. jsme s Ledňáčky, tj. s naším spolkem dětí a rodičů, navštívili strakonický psí útulek. Byl otevřen v prosinci 2007, existuje tedy už rovných deset let. Za tu dobu jím prošlo skoro dva a půl tisíce psů, o všechny bylo velmi dobře postaráno a byla vyvinuta maximální snaha najít pro ně nový domov. Paní Jitka Zdychincová, která nás útlukem prováděla, nám vyprávěla i některé konkrétní příběhy, a tak jsme si mohli udělat představu o tom, jak se psí zatoulánci do útulku dostávají i o tom, jak žijí dnes, kdy už se o ně stará nová rodina.

V létě uteklo dvacet let od velkých záplav na Moravě. Zajímalí jsme se tehdy o příčiny a poprvé jsme se setkali se jménem pana Jana Pokorného a s jeho poznatky ohledně podivuhodné klimatizační funkce vzrostlých stromů. Stručně jsme o nich pojednali nakonec i v našem časopisu, a sice v čísle [1/2016](#).

Ledňáčci mají od letošního září nový název, ale jinak už se scházejí skoro deset let. Začalo to tak, že na podzim 2007 za mnou přišly moje čtenářky Zdeňka Skalická a Jitka Svobodová s návrhem založit při pobočce ŠK Za Parkem skupinu Mladých ochránců přírody (či spíše Malých ochránců) a navázat tak na gymnaziální oddíl MOPíků fungující už od začátku osmdesátých let. Byla jsem samozřejmě pro, zaangažovaly jsme několikero rodičů i prarodičů a krátce po Novém roce 2008 už jsme začaly s pátečními schůzkami. První z nich tehdy směřovala právě do nově vzniklého psího útulku.

Stejně dobře se mi vybavují naše první akce s panem Václavem Chánem, i když se konaly o deset let dříve. Začalo to všechno 23. 4. 1997 botanickou přednáškou, následovalo několik procházek do přírody, a i když zájem byl zpočátku vlažný a bývalo nás třeba pět nebo i méně, povedlo se díky intenzivní propagaci během dalších měsíců naše řady rozšířit. Nejúspěšnější byla v tomto směru doba kolem r. 2010, kdy nám každý rok vycházela v tabulce součtů (včetně schůzek MOPíků aj.) cifra přesahující 2 000 osob. V zápisech na webu [naší ZO ČSOP](#) si můžete přečíst, kde všude jsme byli na vycházkách a výletech a co jsme tam viděli. Kdybychom to všechno vytiskli na papír, byla by z toho

pořádně tlustá kniha – a při listování v ní bychom nacházeli jak inspiraci k novým cestám, tak i plno hezkých vzpomínek.

Ani jsme si málem nevšimli, a stali se z nás pamětníci - ze mě, z mého muže Vildy i z většiny našich přátel. Když si pustíme třeba písničku Jarka Nohavici "Za tři rohy penalta" o dětství z přelomu padesátých a šedesátých let, je to skoro přesně o nás, i když my jsme se v té době teprve narodili. Plácky a dvorky bývaly plné ruchu, žilo se venku, kolena umazaná od trávy a hlíny byla samozřejmostí a večery se trávily nad čtením nebo se něco vyrábělo pro radost. Příroda dostávala zabrat už tenkrát, i když jsme k ní měli bezprostřední vztah, a o to těžší je chránit ji dnes, kdy se od ní vzdalujeme čím dál víc. Nechceme se jen tak dívat, jak se lhostejnost vůči ní rozlézá, a tak jsme se celých těch uplynulých dvacet let snažili být aktivní a chceme v tom pokračovat, jestli se nám to bude dařit.

Trochou nostalgie je pro nás poznamenáno i to, že letošním prosincovým číslem se uzavírá už šestý ročník našeho časopisu. Uteklo to rychle a je to zvláštní pocit - jako kdyby nám náš předškoláček vyrostl do věku první třídy. Dostal od nás pomoc do začátků a teď už budeme počítat s tím, že bude víc a víc pod vlivem "velkého světa" - i když ho už napořád budeme mít za svého. Strávili jsme spolu s ním tolik hodin a starostí, že se to nedá snad ani spočítat. Dělal nám radost, ale byla draze zaplacená - to by nám mohl potvrdit každý, kdo se kdy snažil o něco opravdového, co nepodléhá tlaku většinové konzumní společnosti. Malíř Vladimír Renčín, pro nějž byl letošek bohužel rokem posledním, na tohle téma nakreslil jeden moc hezký vtíp (který vyšel v jeho "Knize lesů, vod a strání"): sedí pán u lékaře a mluví o tom, že život v pravdě je nesmysl: "*Tuhle jsem žil v pravdě deset minut a bylo to něco příšerného!*" Ale ať je to jak chce, hlavně jsme za to vděční, co jsme mohli zažít a o co se podělit s ostatními. Pocit vděku je myslím hodně dobrý pocit pro všechny příležitosti, v něm se všechno srovná a projasní a ať je člověku zrovna veselo, nebo těžko, vděkem se to završí a zklidní. Děkujeme vám za váš dosavadní zájem, přejeme dobrý konec roku a vstup do toho nového. Těšíme se, až se zase budeme setkávat.

Alena Hrdličková